

אורות השבת

גליון מס' 1047

**בטאון הרבנות והמוסצת הדתית באר-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"**

מנהל מערכת
הרב אברהם טרייקי

פרק כרשת השבוע
ויצא

עורק עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

אהבת חסד

ויניח מאבני המקומות... ויניח את האבו אשר שם מראשתיו
(בראשית בם, יא-יב)

ויש מראשותיו:ewanomin moroz... hachilu meribot zo at zo,
zat aomrot uli yich zidak at raso, zat aomrat uli yito.
mid usan hakvah abn achot, voh shanamr vikach at abn asher shem merashotvo.
(Rsh'yi)

כב העיר חיים סלובייצ'יק צ"ל (ונכד הגיר'יח מבריסק), הרי לא כל אחד שהשקב'ה מחבר בשבלו אבנים קטנות - אכן אחת גדלוה בצד שוכול להיה אט דראשו, ונס מופלא מעין זה לא נעשה אלא בעבר יעקב אבינו ע"ה. ואם כן יש לתמוה, לאחררי שכבר עשה עמו נס גדול כל כך מודיע לא עשו האבנים ליכרויות טוביה, וכי לא ממניע哉 להניח את ראשו על גבי אבן. ותירץ בטוב טעם, שהחואיל והאבנים היו מיריבות זו את זו, איזה התועלות המרובות שנינען להפיק ממיריבבה, היא יא' אבן' אחת גדולה... וכשהרצינו את הדברים בדרישה בפני מון הגיר'יש אלישיב צ"ל, הפסיק ברוח שכונות הרב מבריסק היתה שהמריבה של האבנים לא בא מתוך דאגה שהשוויה לצדק מוקום להנחת הראשו, אלא שכל זאת רצחה להתפרק עליי הצדיק, ככלומר אני עשייתו ואני צויתי... אך באמת אם דאגה שלחלה היה רך לטובתו של הצדיק, איזי לא או בלב שהיתה נוצרת אמר' טובה אלא אפשר שג'ס מכמה היתה נוצרת מוסס! וזה מושר השכל לכל עסקין וכל פרנס או לכל יחיד העושה חס德 עמו, שאנו עשוים חסד מותך צפיה לקבלות גמול כלשהו, אלא המטרה היחידה היא להבטיב עמו.

ואכן לכשנובען נרא, שחד המזכה לתגמול - הן מצד המקובל והן מצד העולם אשר ישבבו את מעשיו טוב וко', אין בו מושג אהבת חסד כלל, אלא אהבת עצמו הוא זו. ובאות הרואה יראה שככל מקום שהזוכה מידת החסד לצד מעלוות הנשובות, לאala נקרה בה שבס 'עשות חסד', אלא פעמים בשם 'אהבת חסד' כמשמעותו (מיכה 1, ח) כי אם עשות משפט ואהבת חסד. או 'גמלות חסדים', בדברי המשנה (אבות א, ב): 'על שלושה דברים העולם... ועל גמלות חסדים'. או 'הידבקות במידת החסד', בדברי הש"ס בירושלמי (שנזרין, י) 'אמור הקב"ה בני אם ראתם זכות אהבת שמטה... כלכו והידבקו במידת החסד'. או שכרכו בה את מידת האמת - 'חסד ואמות', כאמור הכתוב בבראשית מז, כת) ועשית עמודי חסד ואמת, ופי רשי': 'חסד שעושים עם המותים והוא הוא דוקא חסד של אמרת שאינו מצפה לתשלום גמור. ובשפתינו תקימים שם הגינו ע"ד רשי': 'שוחוא חי, שיך ביה חסד ואמות', עכ"ל. ופעמים שכרכו בה את מידת הרחמים - 'חסד לאלו דוקא חסד שעשיהם עם המותים, אלא כל היכא דאיינו מצפה לתשלום גמור ע"ג ואמות', דהיינו, 'בדברי הגמי' שבתקאן, ב) 'כל המרוחם על הבריות מרוחמין עליו מן השמים'.

אי-יברא שהמקור העתיקי למצאות מטרה בלעדית להטיב השזהות. וכבר דקדקו המפרשים מה עניין 'אני ה' - 'למצות ואהבת לילעדי כבוך'. ולפי המבואר יש לומר לדכתבוב בא לרמזו זהה ששים שאנו הי' עשו עמן יוניכתא והיינו מרבלי לאומות למלומגה.

המשר דבר רב העיר במדור "אורות הקשרות" שכן לא בא הכתוב להורות על מצות ה'אהבה', אלא על מצות וואהבת לרעך כמוך', שכן הוא מוכח ובמבחן בדורי הכתוב, שכן ה'אהב ניתן לצוות על אהוב את חבריו, ולא עוד אלא בדרוגה העליונה שהיא אהבת עצמו ממש, והרי אהבה היא דבר שבלב ואן בידי האדם לאחוב את חבריו שליבו בל עמו, ובפרט למי שפגע בו ושבלבו עלייו ותראות. ברם ידועים דברי הנגר' א-DSLר זצ'ל' (מכותב מאליהו - קונטראס החסיד), שיטנות היה לחשוב שהנתינה נגזרת ממידת האהבה, והיינו שהאדם נתן למי שהוא אהוב. אלא אדרבה אהבה עם חבריו כך גוברת מידת אהבותו אליו, עכ'ז'ד. וברור שתוכנה זו אמרה ממרובה להטיב עם חבריו כך גוברת מידת אהבותו אליו, עכ'ז'ד. ובהזה בין מצות וואהבת לרעך כמוך', שכן לא בא הכתוב להורות על מצות ה'אהבה', אלא על מצות

דבר העורך

ע"י שמחה משייגים הכל

יעני לאה רוכות ורחל היהת יפת תואר ויתת מרא' (פס. ז). מבאר ה'צמחה צדק' לרחל אימנו ע"ה היה יופי וחדר רוחני, כי היא הייתה כללות כל נשות ישראל. יופי וחדר נוצר מהתכליות גוננים ובטים, השוני שבכל נשות ישראל. רבינו מנחם נחום מצ'רנוביל ז"ע"א בא אל הבעל שם טוב הקדוש ז"ע"א והשתוקק לצאת למסע עימו, פנה אליו הב羞"ט ואמר לו, אברך, אם תאמר לי את ההבדל בין שני חלקיו של 'תיקון חכונות' 'תיקון רחל' ו'תיקון לאה', אתה תتلווה אליו. השיב מיד רבינו מנחם נחום 'יעני לאה רכוב' מפרש רשי' שהייתה בוכה בוכה שלא ליפול בגורלו של עשו. מה שפעה לה'אה' על ידי 'בכויות' פעליה "רחל" על ידי "שמחה". שמע זאת הב羞"ט ושמח מאד על דבריו והורה לו לשלוט עליה

מכור אמריקן ולבואה
חוב לוייזאל אדרי
רב המרכז הרפואי "סורוקה"
תק"ק "שבטי ישראל" שכונה יא' באר ש

לוח זמנים שבועי

יום ה' ציון		יום ג' ציון		יום ב' ציון		יום א' ציון		יום ז' ציון
שם קורס	שם כיתה	שם קורס	שם כיתה	שם קורס	שם כיתה	שם קורס	שם כיתה	שם קורס
ט' כטבלי (2.12.23)	ט' כטבלי (1.12.23)	ט' כטבלי (30.11.23)	ט' כטבלי (29.11.23)	ט' כטבלי (28.11.23)	ט' כטבלי (27.11.23)	ט' כטבלי (26.11.23)	ט' כטבלי (25.11.23)	ט' כטבלי (24.11.23)
5:17	5:16	5:15	5:14	5:13	5:12	5:11	5:10	5:09
5:23	5:22	5:21	5:20	5:19	5:18	5:17	5:16	5:15
6:26	6:26	6:25	6:24	6:23	6:22	6:21	6:20	6:19
8:23	8:22	8:22	8:21	8:21	8:20	8:19	8:18	8:17
8:54	8:54	8:53	8:52	8:52	8:51	8:51	8:51	8:50
9:46	9:45	9:45	9:44	9:44	9:43	9:43	9:43	9:42
11:30	11:29	11:29	11:29	11:28	11:28	11:28	11:28	11:28
12:01	12:00	12:00	12:00	11:59	11:59	11:59	11:59	11:59
15:47	15:48	15:48	15:48	15:48	15:48	15:48	15:48	15:48
16:39	16:39	16:40	16:40	16:40	16:40	16:40	16:40	16:40
16:52	16:52	16:52	16:52	16:53	16:53	16:53	16:53	16:53

זמן הדלקת הנרות

ויצא	פרשת השבוע:
עמי תלואים	הפטורה לספרדים:
ויברך יעקב	הפטורה לאשכנזים:
16:21	כניתת השבת:
17:11	יציאת השבת:
17:45	רבנו תפ"ם:

אורות הקשרות

הнтינה' שהוא מעניק לחיבורו לשם נתינה גרידא, אשר יוצרת את מידת
יאבת לערך כמור', והבן.

וסימנת באאמינאלחאמילטא, מותקדבריה אורחות צדיקים (שער האבה)
בביאור מזכה זו: 'אשכיל' ואורך, הדרך הוא שיעזר בנפשו ובמונו כפי
יכולתו. העזר בנפשו, הוא שלוחה לעשי' בעת הצטרכותו במעות וכן
בעבורם. העזר במומו, הוא שלוחה לעשי' בעת הצטרכותו במעות וכן
ילוה לעני' בעת דחקו... וכל יכולון לשם שמייס', עי'יש. הרוי לפניו מפורש,
שהתני הבעלדי לקיום מצות גמלות חסדים בגופו ובמומו, והוא בכוונת
העשה - ובכל יכולון לשם שמייס'!

ואמנם ביאור זה השכל וההגון מעידין עליו לקיים, מכל מקום אמרות
להוכיחו בכמה מקורות נאמנים. שנינו בירושלמי (קידושין א, א): 'תני'
שלוש מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל, רחמים ביישנים וגומלי
חסדים. גומלי חסדים מנין, כתיב (דברים ז, ב) ושמור 'אלוהיך לך את
הברית ואת החסד'. ויש לתמונה, שהרי אין הנדרן דומה לראייה, שכן הכתוב
מייר בהבטחת הקב"ה שינdeg עמו במידת החסד (יעין תורה תמיימה שם).
שהקב"ה העניק לישראל בתמונה את מידת החסד. ומכאן נלמד מכאן
וביאור הגאון רבי חיים שמואלבץ צ"ל (שיחות מס' מאמר כה, שנה לב),
שמתו ש渴ק"ה נהוג עם ישראל במידת החסד, או"כ היכן נלמד מכאן
נסחיו מידה זו, והיא המתנה שנתן הקב"ה לשראל, עכ"י. מכאן לפיז
שמידת החסד אשר נתן לנו הקב"ה, הוא חסד שאין בו צפיפות לנمول כל
שהוא, שהרי יסוד במידת החסד שהקב"ה מתנה עמו ברואו, ופוט
שאצל הקב"ה חasad נטול כל פניה זולת קדשו להטיב עמו ברואו. ואפשר
שהוא גופא המתנה שנתן הקב"ה לשראל, והבן.

והן הם דברי הגאון (ודרך זוטא פרק ב): 'כל דרכיך יהיו לשם שמייס'...
אם חוץ אתה להידבק באבות חבירך, היו נשא ונוטן בטובתו. הנה כי
כן מפורש לפניו, שהמפתח להגעה למועלות יאבות חביריו - הוא יושא
ונוטן בטובתו, והיינו ביל תגמול כל שהוא זולת קדשו העומדת
לנגד עיניו, וכדי' לעיל בשם הגור'יא דסלר - שהאהבה היא תולדה של
הנתינה ולא היפך.

זה לענ"ד עמוק דברי הגאון (סוטה יד, א): 'דרש רבי שלמא, תורה
תחלתה גמלות חסדים וסופה גמלות חסדים. תחילתה גמלות
חסדים, כתיב (בראשית ג, כא) וייש' 'אלוקים לאדם ולאשתו כותנות
עור ולבישם. וסופה גמלות חסדים, כתיב (דברים לד, ז) ויקבר אותו
בגיא'. וצריך ביאור, מה בקש רבי שלמא למדנו בדרשה זו, וכי מה
בכך שהتورה פתחה וסימנה בגמלות חסדים. ולאור האמור, אפשר שיש
כאן רמז גדול, שכן הצד השווה שביהם הוא - שהקב"ה גמל חסד עם אדם
והו ועם רبه ריבון ע"ה, וכבר נקבע שחסדי הש"י אין תלמידים אלא
להטיב עמו ברואו ואון שיק' בהם כלל תגלות, וזה מיידת החסד
האמורה בתורה אשר בקש רבי שלמא למדנו, והבן.

וכמה מופלאים הם בזה, דברי הגאון רבי חיים יוזר גורדזינסקי נא"ד
וילנא באחת מאגרותיו: 'העונג היותר גדול לי בחיה, למולו חסד לו לולי
וליתיב המשיחי'. ובארחות ימי התבטא: 'לפניכם בימי עולם, יתהי
סביר שהעיקר אצל אדם כמווני הרבבות בחידושים תורה ולחבר ספרים.
ואילע' עכשו רואה בעיני חברו ספרים ממשחק בשעשועים, לעומת הצורך
لتמוך באמנות, יתומום עניינים ולטמוני חכמים...' (мотוך חוברת אחיעזר).
אהבת ישראל שהיתה טבעה בשורש נפשו של רבינו הגadol מרן מזור
ישראל זצוק'ל לא ידוע גבולות, והיא תולדה ישירה ממידת אהבת החסד
שבקהעה מליבו הטהור והרכום. וכונדול הנתינה האין סופית שהעניק לצאן
מרעינו - הן בנסיבות ווון ברוחניות, כך גדרה אהבותו אליהם. שא בעול
הציבור במסירות נפש עילאית, הקדיש להם מזמנו היקר כדי ללימוד תורה
ולאלפים דעת ובינה עצה ותושיה, וכך זה אך ורק מותק' טובת הכלול והפרט
אשר عمده נגד עינויו. ועל שיעור מידת יתניתו המוכיחה על שיעור מידת
אהבתו, יעדיו המהונים אשר הרכבו אחר מיטותו והשתתפו במאוט עזרות
המספק שהתקיימו בכל רחבי הארץ בכל ימי השלושים ואך לאחריהם,
שכן כבר אמרו (משלי כז, ט) 'כמים הפנים כון לב האדם לאדם'.
וכה ספר מקורבו של מרן צ"ל רבי שלמה בנזורי היי', שמן צ"ל
נהג לקראו לו בכל ראש חדש תפילה שחרית, ומסר בידיו סכומי
כסף נכבדים עבור יתומים ואלמנות ועובד חולים ומשפחות נזקקות.
וממשיק לעקוב ולהתענין במצבם, ופעמים שבקש אשית להפנש עמהם
כדי לעודדים ולהזקם. וכן ספר מזכירו האישן צבי חוקק היי', שעל
כל מכתב ובקשה אודות משפחות נזקקות, היה מרן צ"ל מורה אישיות
לשலוח להם סיוע מיידי, ואח"כ היה מבקש משלוחו הנאמנים להמשיך
בטיפולם, תוך כדי התעניינות שוטפת אודות התפתחות מצבם. וכידוע
אין ספר מכתבים מעין אלו הגיעו אל שולחנו. והרבה פעמים נזקמן
אליו עיתון או עלוני פריטים ובמה קרא לאורה עברו יתומים ואלמנות
וחולמים לע"ע, וביוזמותו של בדי' מקורבו את תמיינתו הנדיבת. אכן זה
דוגמא מופתית של אהבת חסד' לשמה!

אורות הפרשה

סולם עדיפותות

ויהלום והנה סולם מותב ארצה וראשו מגיע השמיימה והנה מלאכי
אלקים עולים ווודדים בו' (כח, יב). אומר רבי יצחק יעקב מביאלה
זעירא הפסוק 'סולם מותב ארצה וראשו מגיע השמיימה' מלמדנו, שرك
תחתיית הסולם צריכה לטעוק בענייני הארץ ואילו הראש והמחשבה
צריכים להיות מומוקדים בשמיים.

טש לחשוש

'יעני לא רכות ורחל הייתה יפת תואר ויפת מראה' (כט, ז). מפרש
רש"י, יעני לא רכות שהיתה סבורה לעלות בגורלו של עשו
ובכתה, שהיו הכול אמורים שנין בנין רבeka ושותי בנות לבן, הגולה
לגדול והקטנה לקטן. אומר רבי מנחם מענדל מוצב זעירא מודע היה
אכפת לה מה "הכל אמור", הרי המנג היה כאמור "נקרא לעורה
ונשאה את פיה", ובכלל, מהו התורה מספרת לנו שלאה בכתה, אלא
יש למד מכאן שלא לבטל סתום מה שהעלם אמורים. ויש לחוש
מהה דammer אין ערך, אבל כאשר יש שהכל מדברים, לאה בוכה.

טפי של עראת שמים

'יעני לא רכות ורחל הייתה יפת תואר ויפת מראה' (כט, ז). מבאר
הידרך אבות' שלמה המלך אומר "שקר החן והבל היופי, אישת יראת
ה' היא תהלה", וצריך להבון הלא מוציאו כאן שהتورה מוחלת את
הዮפי ורואה בו מעלה גדומה, אלא ההסביר הוא לחן וליפוי כהה
לעכמים אין ערך, אבל כאשר יש ריאת שמים "איישת יראת ה' היא
תתhalb" יש מעלה גם ביחס וביפוי.

פשתשך טקפל תן

'יעני לא רכות ורחל הייתה יפת תואר ויפת מראה' (כט, ז). אומר
רבי בונס מפרשיסחה זעירא 'שקר החן' בעת שבבה "השקר" יש לו
'חויר' בעניין האדם, "והבל היופי" ואצלו "ההבל" נחשב "ליופי" הרי אז
'ריאת ה' היא תהלה' צריך להלול ולשבח מואוד את האדם הזה אם
בכל זאת יש בו ריאת שמים, כי במצב שהוא נמצא "ריאת שמים" זה
דבר נדיר מאוד.

קינטור ברמז

'יעני לבן לא יעשה כן במקומו למתת העזירה לפני הבכירה' (כט,
כח). מבאר 'הבית הלוי' מוחה 'במקומו', היה לו לומר "לא יעשה
כן לתת העזירה לפני הבכירה", אלא לבן קינטיר את יעקב ברמז על
שקנה את הבכורה מעשיין, כאמור, אויל במקומם המנהג להקדים
את הצעיר לפני הבכור, אבל במקומו לא יעשה כן.

סגולמה לפבנימס

'ותרא רחל כי לא לדלה לעקב ותקנא ורחל באחותה ותאמור אל יעקב
הבה לי בנין ואם אין מטה אנוכי' (ל, א). מבאר ה'קול שמחה' קודם
לכן נאמר 'ויראה ה' כי שונאה לאה וופת את רחמה' (כט, ל), וכאשר
ראתה רחל כי השם לטפלת לאה, מפני שהייתה שנאה, ביקשה אף
הה לא להיות שנאה על יעקב ועל-ידי כך לזכות בבנות. לפיכך דיברה
אליו בתרומות. ואכן, עלתה לה התהboloh' זעירר אף יעקב ברחל',
ומיד נשעה וילדה.

איסור פול' היזהר

'מלא שבוע זאת גם את זאת' (כט, כז). מבאר הרבי כיצד
נשא יעקב שתי אחיות, והלא קיים את כל התורה, אלא מכיוון
שהאבאות לפני תורה היה להם דין דין בן נח, ויעקב הבטיח להחל
שיישאהנה, הרי לו לא היה מכיון את בטחו, והוא עבר על איסור
רמייה, שנם בני נח נצטו עליו. لكن איסור זה דחה את תורה,
שלא היה אז בגדר חובה לפני מותן תורה אלא עניין של הידור.
ומיד נשעה וילדה.

ענין שמי אותעת ש' פששך

'ותקרה שם יששכר' (ל, יח). מבאר רבי לוי יצחק שניאויסון זעירא
יששכר עניינו תורה, כתוב (דברים לג) 'ויששכר באוהליך'. ושתי
השנין' נון שבשם רמזות לשני חלקי התורה נלה ונסתור. لكن מבטאים
שיין אחת בלבד, כי השוני נסתור ונעלמת.

הפיכת אחור לפ"ט

'יוסף' ל' ליבן אחר' (ל, כד). מבאר ה'אדור תורה' כשםקרים והופכים
את האדם שהוא בחינת 'אחר' ומחזקים ומעלים אותו לבחינת 'בן',
עד שגס הנפש הבהיר תבואה לידי אהבתה, גורמים שהיה 'יוסף'
תוספות וריבוי גiley אוור בנפש גם למלעה.

לקים בנו חכמי ישראל

הציבור נקרא להמשיך להעתיר בתפילה
לרופא הרה"ג יוסף דהאן שליט' א' בן רחל
בתוך שאר חולין עמו ישראל

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משולחנו של מורנו המראי Datara הגדוֹל רבי יהודה דרַעִי שליט"א

ש - אורך המתאפסן אצל חברו, האם צריך להדליק נר חנוכה?

ת - המתאזרח בבית חברו, אם ידוע לו בוירור שאשתו או בני מודלים עליו בביתו, אין צורך להדליק נרות חנוכה גם אם אין צורך להשתתך בשם. אך אם אין ידוע לו זאת בבירור, ידליק ללא ברכה. טוב שישתתך עם בעל הבית בשמן ובפטילות, וכך צאת ידי חובה בברכתו, כדי לצאת ייח' כל הדעת.

ש - ומה הדין בזה? למי שמתרחח במקום אחר ייח' עם כל בני ביתו, באופן שאין מי שמודליק בביתו?

ת - המתאזרח בבית אחר ירד עם כל בני משפחתו באופן שאין איש המدلיק עליו בביתו, צריך להשתתך עם בעל הבית בהוצאות המשכן והפטילות או שיקנה לו בעל הבית חלק בשמן ובסגולות, וכך צאת ידי חובה בברכת בעל הבית.

ש - האם סומא חייב בהדלקת נר חנוכה?

ת - סומא חייב בהדלקת נרות חנוכה אף על פי שאינו רואה, מושום פרטומי ניסא, אולם עדיף שאשתו תדליק עליו בברכה. ואם היה רוקן ונורם מוסד עם אחרים, ישתחן בפרוטה והם ידליקו עליו. ואם הוא מוגדר בדירה לבדו, ידליק את הנרות בעצמו, אך לא יברך מדין שפק ברכת להקל.

ש - חולה שאינו יכול לקום מהmittah, האם רשאי לברך על ההדלקה בזמן של שלוותו מدلיק נר חנוכה?

ת - חולה שאינו יכול לקום מהmittah כדי להדלקה הנורות במקום, יעשה שליח שידליך במקום וראשי החולה לברך את כל הברכות, ומיד אחר כך ידליק השליות.

ש - ערב שבת של חנוכה, האם יש להקדים נר חנוכה קודם הדלקת נרות שבת, או להיפך?

ת - בערב שבת יש להקדים הדלקת נרות חנוכה, ומיד אחר כן תדלק האשיה נרות שבת. וכן ראוי לנוהג על פי הסוד. ואין האשיה צרכיה להמתין עד שילשים הבעל את הדלקת כל הנרות, אלא מיד אחר הדלקת הנר הראשוני, יכול להדלק נרות שבת.

ש - האם צריך להקפיד שידליך הנרות לפחות חצי שעה אחר צאת הכוכבים, גם בערב שבת?

ת - בהדלקת נרות חנוכה של ערב שבת, יש להקפיד להוסיף שמן שישפכו לדלק חצי שעה אחר צאת הכוכבים.

ש - בנסיבות שבת של חנוכה, האם יש להקדים נר חנוכה קודם הדלקה, או להיפך?

ת - במקרה שבת יבדיל תחילתה על הocus וрок אח"כ ידליק נרות חנוכה, אך בכיתת הכנסת כבר פשוט המשגנוגה להקדם הדלקת נרות חנוכה לפני ההבדלה.

הרבות והמושג הזהויות באר שבע
מחלקה הקשרית

ישנן סופגניות עם מילוי / ציפוי חלב!

הדמיים מעד לסופגניות פרווה

לכן יש להקפיד ולברך

האם הסופגנית היא פרווה או חלב?

כדי לא להיבשל באכילתבשר וחלב

הლכות הנוכחה-ב'

החייבים בהדלקה וברכותיה

ש - אלו ברכות מברכים בהדלקת נר חנוכה?

ת - בלילה הראשון מברך קודם ההדלקה שלוש ברכות: "להדלק נר חנוכה", "עשעה ניסים" ו"שהחינו". ובשאר לילות מברך שתי ברכות בלבד: "להדלק נר חנוכה" ו"עשעה ניסים". ואם לא בירך "שהחינו", יוכל לברכה עד חצי שעה מזמן ההדלקה. אך אם עבר הזמן זהה, לא יוכל לברך יותר אלא בלילה השני. שכן גם בלילה השני, יברך בלילה השלישי וכן על הו הדריך עד הלילה השmini.

ש - שכח והדלק בלא ברכות או שכח את הברכות, האם יכול ברוך?

ת - צריך לברך קודם ההדלקה, ורק לאחר שעסיהם כל הברכות תחיל בהדלקה. שכח והדלק קודם שבירך, אם נזכר קודם שגמר להדלק את אשר הנרות, יברך את כל הברכות. ואם נזכר רק לאחר שנזכר להדלק את כל הנרות, לא יברך להדלק נר חנוכה" אפילו שעדיין לא הדליק את נר השמש. וברכת "עשעה ניסים" ו"שהחינו" יכול לברכה גם לאחר ההדלקה, ובכלל שזהו תוך חצי שעה מזמן ההדלקה.

ש - כמה זמן צריך שידליך הנרות?

ת - צריך שהנרות ידלקו לפחות חצי שעה. אך אם לא היו ראויים לדלק כשיעור הזה כנון שלא נתן מספק שמן או שהנרות במקום שהרוח נשבת באופן שלא דלקו חצי שעה, צריך לחזור ולהדלקים ללא ברכה.

ש - האם בני הבית צריכים להיות נוכחים בשעת ההדלקה?

ת - רצוי לקובץ את כל בני הבית שייעמדו על ידו בשעת הברכות והדלקה, אך אין זו מעכבה.

ש - מתי הוא זמן אמרות "הנרות הללו אנחנו מודליקים" ושהאר מומרים שנוגאים לומר בהדלקת נר חנוכה?

ת - אחר שהדלק נר אחד לפחות, יאמר "הנרות הללו לנו מודליקים" וכי. ואחר גמר הדלקת כל הנרות יאמר "מזמור Shir חנוכת הבית" וכי, ו"למנצח בגניית מזמור Shir", ושנהיגים להוציא את השיר "מעוז צור". ונסוגה גודלה לשמירה, שיאמור בכל לילה אחר הדלקה שבע פעמים פסוק "ויהי נועם" ומזמור "וישוב בסתר".

ש - האם נשים חייבות בהדלקת נר חנוכה?

ת - אף הנשים חייבות בהדלקת נרות חנוכה, לפיכך כל שאין בעלה בכיתת או אפילו אם יכול להגיע לבתו אך לאחר זמן הדלקה,enzie שיעשה את אשתו שליח להדלק במקום את הנרות בזמן הדלקה עם ברכות, אולם אם הבעל בבית בזמן הדלקה, אינה רשאית לברך בפני עצמה, אלא תצא כדי חובה בהדלקת הבעל.

ש - המתאפסן במלוון, האם צריך להדלק נר חנוכה בחדרו?

ת - השוכר חדר במלוון, ואון מודלים עליו בቤתו, צריך להדלק נרות חנוכה בחדרו בברכה. ואון מודלים עליו בቤתו, ידליק ללא ברכה.

ש - בני הבית הסמכים על שולחן אביהם אך אינם מצויים תדייר בבית כגון תלמידי ישיבות וחילונים, האם רשאים להדלק בברכה בכמי עצם בו הם שווים?

ת - מתהן הספרדים, שככל בני הבית הסמכים על שולחן אביהם יוצאים די חובה בהדלקתו, ואינם רשאים להדלק בטברכה בפני עצם, ואפי' אם אינם מצויים בביתם בשעת ההדלקה או שהם אינם במקום אחר, לפיכך תלמידי ישיבות הלימוד בישיבה וכן חילונים הלימוד בעקבם, אינם מודליקים בפני עצם וגם אינם צריכים להשתתך בהוצאות הדלקה עם אחרים, הוואיל ומודליקים עליהם בתוך ביתם. אבל מנתה האשכנזים, שהבנאים מודליקים כל אחד בפני עצמו אפילו אם אינם מצויים על שולחן אביהם ולmins בቤתו.

אורות עוגן שבת

ליל המאסר

לינגרד, ליל ט"ו בסיוון תרפ"ג (1927).

השעה כבר אחרי חצות. הרבי הרי"ץ (רבי יוסף יצחק) מליבאווטש יישב לסעוד את אורחות הערב, לפטע

שמע צלול מושך בפעמוני ואל הבית מתפרצים شي בלשים חמושים באקדחים, וקוראים בקהל תקין: "אנ שילוי הג'פיא. מיican שניאורסון והיכן הוא!!".

הרבי משיב: "אם התפרצתם למענו של איש, כראוי יודעים אתם למי נכסתם... ולמה תורישו?..."

הפקיד מגיב: "כך מדברים בנפיואו... וכעכשו בא עמנו, כי רוחים אלו לעורך חיפש בכל חדר הבית."

הרבי משיב בקוויזה: "איני מכיר את הג'פיאו ואני רוצה להזכיר... הנכם יכולים לערוך לי מסעודה".

לכם להפיעו לי מסעודה".

התיארו זהה מופיע בימינו של הרב, שבו רשם את כל פרשת המאסר.

הרבי ניחל באוטים ימים מערכת ורבה לשמיות נחלת היהודות ברוחבי ורושא, חסידיו הנאמנים הפיעלו בהכוונתו ובஹאות חרדים ללימוד תורה,

ליידי, הקימו מקוואות תורה, דאגו

למיה ולחיטה ווד. הפעולות

המחתרתית הייתה היתה כוכבה

במסירות נפש של ממש.

החשש הגול ביחסו היה מפני מעוצר בבית הכלא אימונטי שפלהקה. כד מאור רובי בימונו את בית-הכלא:

"שפאלעך" זו אשר אימתה גולת על הבריות ביל' תינוקות, הכלול

זודים כי מכיוון שלוקחים לשם אין דבר של שחוק".

הבלשים שנכנסו לבתו של הרבי היו אoshi הובסצ'יה (המחלקה היהודית במפלגה הקומוניסטית). אחרים נכנסה פלוגת חילים מזוינים, והם הסתדרו בשורה, מחכים לモਆ פי השנויות.

השיים ציוו על ההילים לשמרו את פתחי הבית ולערוך חיפוש מודוקך בכל החדרים. כשהרבי איננו מתרשם מהם, ניסו להפוך את בנותיו ולאלצן להשב לשלאותיהם. הבנות השיבו באומץ, כי "מנגנו מואוד לקחת אנשי".

בתום החיפוש והודיעו לרבי כי מרגע זה ואילך הוא אסיר וועלוי לחותם על כך. הרבי סירב לחחותם והצהיר כי את מעשיו הוא עוזה בגלוין, ואין זו אלא טעות או עלילה. עם זה הוא מבקש כי תינתן לו האפשרות לקחת עמו את הטלית והתפילין ולהתפלל בהן. אחד הבלשים ענה והבהיר: "אם כי קומוניסט הני, מהבטחתי לא אחוור".

הרבי נפרד מבני משפחתו כשהוא מורה להמשיך את הפעילות. וואג נס ביקש להודיע את דבר המאסר על יזינויים של אבותויין, אמדורי'ץ' ו'צ'רנוב'. ולחרבות אמריות תהילים בכל מרכז החסידים. עגלת המאסר המתינה ליד הבית. הרבי בקש מהיל לשאת בעבורו את שקי חפציו. אחד הבלתיים, לולב שם, מיהר

האמתמה חזעפת

לקחת את השק מידי החיל ואמור לרבי בלבוגנו: "صب' היה נשא את חבלות סבך, הנה אשא גם אני את חבלך..." הרבי הוציא את השק מידייו ואמר: "סבד נשא את חפציו של סבד להחק שסבד יוכל לכלת. אתה רוצה להחקת הראשון חיבק לבן את יעקב באhabba וקרא 'איך עצמי ובררי אתה'. אתה חביב לךין שאתה רוצה. זאת לא!", ובתקיפות מסר את החביבה שנית לידי החילויל.

כתב הרבי ביוםנו: "במשך שעתים שעשו דקות הללו, כמה צער ויסורים, פחד ומורה סבלו בני-ביתי חייו. ובגל מה, בgal עלילת שואה, בגל מלחינות, בכלל החוקת התורה..."

בליוו משמר כבד הובל הרבי לתוך השפלקה. שם פנה אליו לולב ואמר: "זה היה העוטופים לבון וקסורום לעקב' (ל, מ). אמר רבי משה מקובי זעיר'א 'העוטופים', אלה המתעטפים בעכויות, מוצאים מלון הארמי ויהקשורים', מי קשורים בלב תמים לה' יתרברך, של יעקב הם. דוקא לבן השקרן הזהיר את יעקב 'לו יהי כדברך'".

ישוב לבן למקוםו, ויעקב הלך לדרכיו' (בב', א-ט). מבאר רבי משה ליב מסאוס זעיר'א כל עוד גר יעקב עם לבן, נאלץ לנוהג עמו לפי דרכו ולנקוט את דרך הרמאות. אבל ברגע שיישב לבן למקומו ויעקב השתרר מההתקומות עימו, מיד ייעקב הלך לדרכו' והוא שב לדרכו, דרך היושם מסדרונות חסוכים ולודרכם שומרם מחיינים מזרוי'אימה. טיפורי ווועות חבלתן. כאן אתה אורה אצלנו ותיאלץ לקבל את חוקי המקומות". הרבי ענה רק למן קצ'ר.

בימנו מתאר הרבי את מה שעבר במסאוס זעיר'א כל עוד גר יעקב עם לבן, ואלו עליו באוטו לילה.இயுமீஸ் மற்றும் பார்த்து விடுவது என்று அடிக்காட்டி சொல்லுகிறேன். ஆனால் மத்தோடு சூரிய மற்றும் நீண்ட வாய்மை கொண்டு வருவது என்று அடிக்காட்டி சொல்லுகிறேன்.

יעברכני' ה' בגלא' (ל, כ). מבאר הלקווי לי' יצחק' נאמר בזוהר הקדוש שבזכותו של יעקב היה לבן מוצא כל חדש' "מאה" צאן נספים בעדריו. יש לאשון, מדור שני ושלישי. הרבי החליט החלטתו, לשמור על עוז וקוררות, לא להתרgesch ולא לפחד מהם כלל.

כאשר ניסו לאלצו למלא שלאון אסור,

ענה כי הכל מקרים אותו: ה' הא רב' שניאורסון; עיסוקו במחקר אלקי וחסידות, וכמוכן במצוות דת ישראל, וחוץ מהה אין לו מה לכתוב.

שוב ושוב דרש מהם לקיים את הבתוחם ולהביאו לו את התפילין, כדי שיוכל להתפלל. כשהשובאו אלוי סוף' סוף' התפילין, בחמש פלונות בוקר, לא הוושה להניחו, ונשלה עם שומר אל תא המאסד. בעלותם בנים מודגנות, כשהשומר לפניו, מיהר הרבי והנינה לעמונתו, עשיו מייצג את הרע הגול. לכן ראיינו שמחלחותו של יעקב עם עשרים שונות עבדתו בבית לבן, אלא שניצוצות אלה היו נעלים כל כך עד שייעקב לא היה יכול לברים על ידי עבדתו, והם נתבררו על ידי הארת כוח לעיון, בדרך יתעורר תא דלעילא'.

זה עשרים שנה אנק' עט' (לא, לח). מבאר הא'ור תורה' לבן הארמי הוא סמל לרע נסתר. אדם שנדמה לירא שמיים אך בתוכו הוא מרומה. לעומתו, עשיו מייצג את הרע הגול. לכן ראיינו שמחלחותו של יעקב עם עשרים לא נשכח זמן רב, ואילו כדי 'לברר' את לבן שהה אצל יעקב זמן רב, כי המלחמה עם הרע הנסתור קשה מאוד.

בחול תבידס דוחף הרבי לתא מאסר, ומהיד הכרוי על שביתה רעב, עד שיווחרו לו התפילין. זה לי יותר על ארבעים שעות אשר נס מים לא בא אל פ. שעות של כאב ועינוי גופני והעליה עליינו נפשי, תפילין, תפילין, כתוב הרבי בימנו.

את היממה הראשונה בכלא מסכם הרב: "העשרות והמש שיעוט הללו נכחתי לදעת את אשר לא דעתינו מעולם. ראויתי בוי אדים בעיל חבלה, אקרים, שופכי דם אחים, שמעתי אנקת חללים, וצחוק שופאי דם..." בימים י"ב י"ג בתמה, שוחרר הרבי דרך נס, ווים אלה נהוגים כתגן הגואלה עד היום הזה.

לעילוי נשמה
הרבי יוסף שלמה טרייקי ז"ל
בר עליה ז"ל
והרבנית רחל טרייקי ע"ה
בת סמי ז"ל
ת.ג. ז.ב.ה.

שבת שלום!